

Curierul Provincial

Bucovinean

Abonamente cu livrare
prin curier:
Lunar: 15 lei
Trei luni: 38 lei
Un an: 150 lei
anunții și publicații se
primesc la administrație

Redacția și administrația

B. ZIMMET & FIL

Storjineț

str. Cernăuților

FOAIE SĂPTĂMÂNALĂ INDEPENDENTĂ

Tânăra generație

Din stejarul secular a căzut o ghindă. Si n'a căzut departe de el. Pământul pietros, adumbrit de gigantica coroană a stejarului tată, era mediu vitreg în care ghinda, chemată de menirea inexorabilă de a menține umbra neamului său pe pământ, trebuia să încolțească și să crească. În ciuda vitregiei soarte ea a încolțit, iar astăzi stejărețul se află în vârsta adolescenței. Greu i se înfig rădăcinioarele plâpânde în solul pietros și puțină lumină dălafoare de viață, străbate dela soare prin desul frunziș al gigantului de alături.

Oare când nu va mai fi la adăpostul uriașului său tată, stejărețul, putea va rezista intemperiilor? De-ar putea sărmanul!

Dar lupta pentru viață, pe care o duce acuma, întinzându-și din ce în ce mai greu rădăcinioarele și rîdicându-se din ce în ce mai mult spre soare, va binemerita mâine harul proniei cerești și desigur îi va justifica existența.

Câteodată, rare-ori, când vântul bate din partea opusă bătrânului stejar, mititelul își clatină în toate felurile frunza și-și mlădie elasticu-i trunchiu: e antrenamentul pentru vremurile când scutul găunos și vechiu de alături nu va mai fi.

Născută în ajunul războiului, — în zilele cari erau începutul unei epoce de neliniște, fiindu-i dat ca în fașele copilăriei să calce pe urma părinților și să-și încerce greu puțerile la ieșirea dintr'o prăpastie în care pe drept sau pe nedrept (o va zice istoria), i-a dus pasul pe părinți, trăind apoi în vremuri de o vitregie nemaipomenită, — generația azi în plină adolescență, zisă „generația de mâine”, are în urma ei încercările cele mai strașnice cu-

noscute în istoria omenirii, într'un timp relativ scurt.

Și oare grozăviile pe cari le-a trăit și le trăiește n'au și nu vor avea amprentele lor în plâpândul ei suflet? Incontestabil că sufletul poartă amprentele timpului! — Dar ce a învățat aceasta generație la trista școală a vieții dela războiu încoace? N'a învățat decât că totul e un etern provizorat, ce poartă egiđa vremurilor schimbătoare, că acea forță de disperiune, care e materialismul, e dătătoare de ton și că trebuie ca în deplină conștiință să-i servești de tii la existență.

Trist dar adevărat!

Sufletul dacă ne este cultivat, mai mult sau mai puțin, ni l-a cultivat voința noastră dărză, unită cu entuziasmul caracteristic tineretului de a ne emancipa de vremuri ce vor fi de tristă memorie în mintea noastră.

Ne rămâne acum să dăm dovadă că suntem demni de misiunea ce ne așteaptă. Întrebarea care se pune acuma e dacă vom ști să facem față imponderabilelor exigențe de mâine, sau dacă din contra acest viitor este un „pericol” ce ar îndreptăși teama prezentului.

Se afirmă astăzi că tineretul e plin de defecte și că aceste defecte îl dedau agitațiilor, el erijându-se într'o adevărată avantgardă cu pretenții de a fi salvatorul societății. Este o afirmare făcută la întâmplare, este spectrul unei prizme subiective false.

Nu defectele de educație sunt cauza acestei atmosfere în tineret (pe care n'o generalizăm!), cauza trebuie căutată în altă parte, în criza economică și cea morală a

prezentului. Latura cea tristă e deci LIPSA MORALULUI - căzut în lupte - și CRIZA ECONOMICĂ GENERALĂ, de care tineretul nu poate fi făcut responsabil nici de cei mai strașnici dușmani ai săi, el nefiind decât o victimă a acestor crize. (Este o problemă foarte interesantă, pe care din lipsă de spațiu vom trata-o altădată.

Sub ochii noștri se petrece un proces social, o revoluționare tacită și lentă a societății. Noul concepții impun noi forme de viață. „L'homme ne pense plus comme il pensait et c'est pour cela qu'il ne se gouverne plus comme il se gouvernait” (Fustel de Coulanges: La cité antique), este un adevăr afirmat de un erudit istoric și sociolog, ce pare că și va dovedi exactitatea încă odată, chiar în timpurile noastre.

Tânăra generație, care are în față acest proces social, îl observă, îi pătrunde misterele, iar mâine când pe calea ce poartă ruajul omenirii, va ajunge la răspântia hotăritoare, fără preget va trebui s'o ia înainte pe drumul adevărat al progresului, pe drumul adevăratel culturii și civilizației, demne de ființa omenească.

Numai astfel va putea pune încă câteva pietre la fundamentul solidarității sociale, numai astfel va bine-merita dela viitorul ei.

Deocamdată, tinerei generații îi incumbă ascultare față de generația prezentului, căci „L'obeissance est le lien de la société” (Prevost — Paradol).

Apoi se va mai cere acestui tineret în primul rând, ca el să dea dovadă de acea forță inhibiționistă care sa-i curețe sufletul de toate relele ce printr'o naturala osmoză și-au găsit un loc în el.

RADU T. CANCER

CRIZA

Bătrânii spun că de când în ei minte n'a fost așa de greu de bani precum este azi. Acest greu, această lipsă de bani a creat un cuvânt nou care până acuma era necunoscut în limbajul poporului și care a primit o denumire literară, spunându-i-se criza.

Se va întreba cu drept cuvânt cineva ce s'a făcut cu banii cari încă cu doi, trei ani în urmă erau așa de mulți încât nu știai ce să începi cu ei. Unde sunt acești bani cari au produs criza, adică lipsa de bani. Această lipsă de bani o simte mai ales țăranul nostru, care e nevoit să vândă produsele sale pe un preț de nimic.

Mulți explică criza aceste a țării noastre prin faptul că țara aceasta fiind o țară agrară, și producția agrară fiind cu mult mai mare decât cerințele consumașionii, urmarea firească e o depreciere a valorii produselor agricole. Cum producătorul care își scoate produsele sale agricole pe piață este agricultorul, adică țăranul, iară consumatorul este acela care cumpără produsele agricole, cari se oferă în cantități cu mult mai mari de cum este nevoie de ele, e și explicabil ca prețul produselor agricole să fie cât se poate de scăzut și țăranul să ducă lipsă de bani.

Căci dacă țăranul are bani atunci are toată lumea bani.

Totuși suntem de părere că aceasta nu este o explicație a lipsei de bani, care se resimte acuma în țară la noi și în special în Bucovina, această provincie nenorocită și orop-

sită care era pe vremuri o „veselă grădină” și pe care azi o putem numi cu drept cuvânt valea plângerilor.

Dacă pentru 100 kg. porumb realiza țăranul nostru înainte de 2-3 ani 1200 lei și 1400 lei și azi cu greu mai scoate 150—130 lei atunci s'ar părea că teoria aceasta este adevărată. Dar atunci unde rămâne plusul de bani. S'ar crede că băncile au înghițit toți banii. Atunci cel puțin ar fi băncile înfundate cu bani. Ori se știe că băncile se prăbușesc una după alta tocmai din lipsă de bani.

Aci am fi dispuși să credem în legenda cumcă mulți din bunii noștri patrioți au scos leul din țară și l'au asigurat în străinătate, preschimbându-l în valută străină. Iată criza este mondială și nu se resimte mai puțin în străinătate decât la noi și atunci ce au făcut străinii cu valuta lor căci la noi n'a adus nimeni doli să-i preschimbe în lei.

Deci nu este nici o îndoială că banii sunt, dar sunt înuși, de samsarii mici și mari sub perină și cât timp vor fi înuși acolo și nu vor fi redați mentrîi lor, e greu să scăpăm de criză.

Dr. E. SCRIPA avocat Storojineț.

.....
Cetiți și răspândiți
„Curierul Provincial”!

Ancheta noastră

„Jalnica Tragodie” a Huțanilor

Criza în huțanisme. — Masurile ce se impun.

(Sfârșit)

Dacă nu există un arsenal întreg de arme de luptă împotriva acestei deplorable situații, desigur cu o eficacitate oarecare, totuși câteva măsuri ar putea înlătura măcar parțial neajunsurile. Nu trebuie de uitat că alta e situația între Huțani și alta între țărani dela șes și ei grav loviți de criză. E o neansă a crizei care mărește gravitatea situației în ținuturile muntoase. Țăranul dela șes dacă nu se poate bucura de venituri, are el puțin în jurul patriarhalului său cămin

felurite subsistențe, cari îi asigură traiul în limita strictului necesar. Nu la fel e „în huțanisme” unde situația are ceva asemănător cu cea a regiunilor marilor industrii atinse de criză, datorită faptului că domeniile de activitate sunt restrânse și astăzi, trecând toate printr'o gravă criză, urmarea e că majoritatea Huțanilor identificați cu șomeerii industriilor, cari au unica lor resursă de trai în renumerașia muncii. — Știut este că o asemenea criză care se manifestă cu o intensitate variabilă, direct proporțională cu numărul lucrătorilor rămași fără resurse, își are soluția imediată în procurarea de lucru, soluție proprie înlăturării șomeajului.

Înainte de ne ocupa de posibilitatea acordării de lucru Huțanilor, vom înfățișa o altă cangrenă a acestei regiuni, ceea ce în definitiv nu va fi decât găsirea unui punct

Crearea căminului familiar

(Bunul de familie)

Însfârșit proiectul de lege pentru apărarea căminului, despre care s'a vorbit în ultimul timp atât de mult, a fost întocmit și publicat de către d. ministru de justiție.

Proiectul poartă titlul: „Proiect de lege pentru instituirea bunului de familie” și aduce modificări importante dreptului civil și procedurii de execuție.

Vom reda înainte de toate în trăsături generale conținutul zisului proiect.

Proiectul prevede, că în termen de șase luni dela eventuala lui promulgare, fiecare cap de familie, domiciliat în comunele rurale, este obligat să-și instituie un bun de familie, iar în caz de neîndeplinire a acestei obligașioni organele resp. vor proceda din oficiu la înfiinșarea bunului de familie.

Bunul de familie se va compune din casă, grădina și terenul arabil în suprafața totală de maximum 1 ha, neputând însă depăși suma de lei 200.000 valoarea totală a bunului creat.

În comunele urbane instituirea bunului de familie, care deasemenea nu va putea depăși suma de lei 200.000, va fi facultativă.

Bunul de familie instituit în condișionile legii nu va putea fi înștrăinat și urmărit nici chiar de creditorii anteriori, cari vor fi despăgubiți în conformitate cu dispozișionile legii.

Afară de imobile mai beneficiază de neurmăribilitate produsele recoltate depe terenul respectiv precum și doi cai, sau doi boi, o vacă cu lapte, 20 oi și 2 porci.

Sub prevederile susarătate nu cad însă creditorii privilegiași.

Numai în cazuri de înbunătășiri, de despăgubire a comosșenitorilor sau de grave nevoi familiare va putea fi bunul de familie ipotecat.

La moartea capului de familie proprietar, bunul de familie nu va putea fi transmis în lipsa unei ultime voinșe exprimate, decât unuia din moștenitori desemnat în conformitate cu dispozișionile referitoare de către judecătorul de ocol.

Iată dispozișionile principale ale proiectului care arată multe lacune relevante în avizul dat de Consiliul legislativ și nu ne îndoim că proiectul va trebui să fie supus de către Corpurile Legiuitoare unor modificări esenșiale.

de plecare în expunerea unui mănunchi de solușii eficace.

Cuiu cu cuiu se scoate

Ceeace contribuie și mai mult la agravarea situașiei prin partea locului e de neăgăduit detestabila situașie a drumurilor, fapt ce atrage consecinșia firească adică: scumpirea taturor materiilor de consum datorită transportului dificil. Nu constituie motiv de surprindere pentru cunosșătorii acestei stări, nici faptul că indicile de scumpețe a vieșii e mult superior celui din localități nu tocmai depărtate dar ceva mai favorizate de soariă, nici faptul că o speculă excesivă e corolarul izolării majorității comunelor emintite, în timpuri ptoioase, Edificator în această privinșă e drumul Vijnici-Seletin, care deservește un șir de comune pe malul Ceremușului și pe părăul Putila și care pe

Dar ceea ce voim să accentuăm este că sistemul însuși după care proiectul în discuție a fost conceput ni se pare greșit.

Instituția bunului de familie a fost de mult legiferată în multe state occidentale însă pe baze cu totul altele.

Pe când instituirea bunului de familie în aceste state, în majoritatea cazurilor este facultativă, adică lăsată în voia cetățenilor, iar drepturile câștigate ale terților asupra imobilelor din cari urmează a se forma bunul de familie sunt respectate (A se vedea art. 549 și urm. din cod. civ. elvețian din 1907) proiectul român prevede, că bunul de familie va fi înființat din oficiu, că orice renunțare la dispozițiunile prezentei legi este nulă de drept (art. 24 din proiect) și că bunul de familie nu va putea fi urmărit nici chiar de creditorii ipotecași pe imobile în chestie.

Ce-i drept dispune proiectul, că creanțele ipotecate pe aceste imobile vor fi achitate în termen de 10 ani în rate anuale fixate de judecătorul de ocol, iar în caz de întârziere cu două rate judecătorul va pune bunul de familie sub administrația altui sătean care va plăti direct rășile creditorului, această soluție nu este însă suficientă deoarece după ea creanțele vor rămâne totuși irealizabile în cazul foarte probabil când administrația silită nu va aduce nici un venit.

Aceste dispozițiuni, întrucât lovesc în dreptul de proprietate, garantat prin art. 17 al constituției române, sunt anticonstituționale.

Dar acest proiect este și antieconomic căci în urma lui, dacă va deveni lege, micii proprietari dela țară vor pierde orice credit și circulația bunurilor dela țară va fi complet anihilată.

Dar și dispozițiunile successorale cuprinsă în proiect vor produce neajunsuri căci a transmite întregul bun de familie numai unuia din moștenitori pe când ceilalți succesori vor rămâne cu despăgubirile problematice ale moștenitorului rămas în gospodărie, este inechitabil și țăranii noștri nu vor putea concepe nicicând rostul unei asemenea legi.

Dr. E. BURG.

Căutăm corespondenți prin orașe și sate!

porțiunea Gura — Putilei — Putila (20 km.) n'are mai puțin decât șapte poduri lipsă. În târgușorul Putila se poate observa în vremuri ploioase un adevărat „flux și reflux” al prețurilor, după cum crește sau scade apa pârâului cu același nume, izolând sau punând din nou în contact târgușorul cu localitățile din cari negustorii săi își procură mărfurile.

E urmarea îngrijirii acestui drum și chiar a refacerii sale, dar cu eternul titlu de provizorat. Nu e mai îmbucurătoare nici situația drumului Berhomel p/s — Șipot p/s — Seletin, tot o victimă eternă a inundațiilor dar și a... grijii celor „în drept”. Ambele aceste drumuri reclamă imediata lor refacere atâtă vreme cât nu vor fi complet distruse și resturile de drum, căci timp pierdut înseamnă bani pierduți. Vremurile sunt grele, e adevărat, dar credem că obiecțiunea lipse-

Recensii literare

ION MINULESCU: Bărbierul regelui Midas sau Voluptatea adevărului

Editura Națională S. Ciornei, Prețul 45 Lei

Nouei opere literare a d-lui Ion Minulescu nu-i putem da titlul de roman — ar fi prea pretențios — ci-i vom zice simplu, dar mai verosimil, fantazie epică. Să-i ascultăm însă rezumatul succint al conținutului.

Negoiaș Prescureanu, șef de birou în ministerul Artelor, e urmărit de două dorințe: cucerirea inimii subalternei sale Lily Ionescu, studentă în litere și avararea în grad. Tip al omului credul și influențabil, el are de luptat cu un continuu sbucium sufletec, consecință naturală a stângăciei sale intelectuale. E un om ce și-a impus o alură de seriozitate în mediul în care trăiește — mediu buclucaș ce-i rezervă întâmplări fatale: o cale spinoasă. În urma primei întâlniri cu misteriosul personajiu ce s'a dat drept „bărbier al regelui Midas”, și, mai ales, după ce cunoaștem întregul sbucium din sufletul lui Negoiaș urmărit acestei întâlniri, înțelegem că el este dintre aceia pe cari o fatalitate vitregă îi recrutează lesne în rândurile desradăcinaților societății.

O combinație de întâmplări paradoxale: iată la ce se rezumă conținutul nou apărutei opere a d-lui Ion Minulescu.

Punctul culminant al paradoxalului e chiar cel al întregii dezvoltări a acestei fantazii epice, — realizarea idealurilor mult visate de Negoiaș nefiind decât o crudă ironie a destinului, ce-l vrea și de asta dată căzută în cursă. Insuși faptul că trăiește pare a-i fi fatal: astfel ne explicăm de ce la un moment dat, el e pus în imposibilitate de a calca pe o cale rezolută, și apare ca victima demna de compatinț.

O fantezie epică, fără pretenții de a fi roman, ce încadrează întâmplări izvorite din ironia soartei, darnica pentru un om traind într-o vreme schimbătoare ca și timpul, adaptat când orei centrale, când celei orientale și tratat cu o revoltătoare aproximativitate.

Barbierul regelui Midas sau Voluptatea adevărului e, după părerea noastră, o verigă ruginită ce va lega opera din trecut de cea viitoare a d-lui Ion Minulescu.

Suntem ca și siguri ca viitorul ne va da dreptate.

NICANOR.

de fonduri nu-și are locul aci, unde numai pentru lucrări provizorii s'au cheltuit zeci de milioane, cari au avut, prin felul cum au fost antreprenorii să se achite de misiunea lor, drept destinație „apa Sâmbetei”. De astă dată se impun lucrări, cari cel puțin să rupă cu tradiția provizoratului definitivizat.

Credem că o cât mai grabnică punere în aplicare a unui plan de totală refacere a drumurilor sus amintite ar avea un triplu efect binefăcător. 1.) S'ar ușura comunicația și deci transportul materiilor de consum s'ar ieftini, 2.) s'ar oferi de lucru celor ce mâine poimăine, vor cerși o bucată de pâine la pragul oficiilor de asistență socială de pe lângă prefecturi și 3.) o consecință a efectului anterior ar fi scăderea cheltuielilor la capitalul asistentei sociale, ceea ce nu echivalea-

Viața sportivă

Se poate vorbi la noi în Storojineț de sport, exact la fel ca și de o viață culturală care excelează prin ... absență.

Afară de câțiva „pioneri” ai sportului, cari sunt parași pentru orice sacrificiu pe care însă din lipsă de mijloace nu-l pot face, publicul care ar trebui să încurajeze inițiativa și să-și dea obolul cel puțin interesându-se de mișcarea sportivă, lipsește. „Sport? .. nu mă ocup cu astfel de fleacuri?”, cam asta e parola en vogue, la noi.

Sportul storojinețenilor constă cam în următoarele: vara, băi pe la Siret, excursii sentimentale prin luncile Siretului sau prin pădurile Crivei și apoi tradiționala plimbare de la redacția noastră până la grădina publică, unde se mai întâmplă de fac câte o pauză, respirând splendidul aer, cu miresme plăcute aduse de vreo o adiere de vânt de pe la cojocăriile și flăcăăriile din vecinătate. Iarna pe la patinaj, întâlnești domnișoare ce... vânează partide strălucite și doamne cărora li s'a urât cu monotonia vieții conjugale.

Sperăm însă că interesul pentru adevăratul sport, deocamdată îtrandafiriu, va înverzi, va înflori și va... crește.

Incontestabil că sportul cel mai practic delă noi e fotbalul, care după ce a trecut printr-o criză gravă, pare a se fi stabilizat acuma. Patru cluburi sportive, neînscrise în nici o organizație oficială, au cadrele deschise pentru amatori. În ordinea unui clasament neoficial ele sunt: Iancu Flondor, Macabi, T. I. M. P. și Hasmeonea, ultimul recent reapărut pentru a-și serba jubileul de ... un sfert de veac de existență.

O veche doleanță a tuturor cluburilor este înscrierea în federație, astfel că acțiunea conducătorilor clubului campion (neoficial), de a se înscrie în federație, va fi binevenită tuturor.

Am vorbi și de alte sporturi dar din lipsa ... lor, ne resemnăm și așteptăm surprizele viitorului.

Cluburilor sportive storojinețene, precum și celor din provincie, cari și ele au de-și satisfăcut aceleași deziderate le făgăduim tot sprijinul foii noastre. Mai rugăm pe amatori sportivi din centrele provinciale să ne trimită la redacție corespondențe obiective tratând chestiunile sportive de prin centrele lor.

SPORTICUS.

ză cu o stare totală a acestor fonduri, așa și așa destul de anemice.

Am expus aci câteva soluții practice, cari ar putea întrucâtva îmbunătăși situația Hujaților. Li compătimim pe cei ce aleargă după chei magice de boltă menite să deslege acest nod gordian pentru ei și cari de-și vor ținea năravul vor găsi ... potcoave de cai morți, dar nu e mai puțin adevărat că trebuie să ne manifestăm indignarea în contra celor ce trâmbișând cu emfază vrute și nevrute au infiltrat în sufletul și mintea Hujaților o sumedenie de planuri de înlăturare a neajunsurilor tot atât de practice, realizabile și mai ales obsedante ca și visurile celorla dinre Hujații, cari suferă de nițică plutomanie, de a descoperi prin peșteri aurul ascuns de legendarii lor haiduc, Dobuș.

T. RADUCAN

Satira vremurilor

Vreme vine, vreme trece
Tu, rămâi la toate rece.
(Eminescu: GLOSSA)

Suntem pierduți. Am intrat, la apă, Vom naufragia oare în . . . „crize”, sau o licărire depe lămanul selvărit ne va readuce „în normal”?

Nu vedem decât o vastă mare în jurul nostru, pline de . . . crize. Să le enumerăm? Ar fi o îndrăzneală, căci greu am evita o . . . crize de nervi. Și totuși cine nu-și vrea, astăzi, legat numele de descoperirea unei noi crize?

Vai și ce ușor se descoperă o criză! Numai Marx, bietul, la timpul său, și-a pus greu mîningea la încercare.

Greutatea venia de acolo că el prevedea crizele, nu le vedea,

Și de ce oare atunci orășoara față de crizele din . . . doctrină, era mai mare decât cea de astăzi față de crizele reale?

Economiștii de alt colorit doctrinar decât Marx, suferă în prezent de . . . criza vorbirii. Tac pur și simplu. De-ar vorbi și-ar renega doctrinele, recunoscând cel puțin în parte profetiile lui Marx. Tăcerea lor mai vine de acolo că nu prea au în arsenalul lor arme de luptă în contra crizelor.

Cine să ne dea soluțiile? Istoricii, geografil, astronomii, clericii, etc?

Primii ne-au și recomandat leacul: băi reci cu fricțiuni la suprafață și sughițuri de aer viu, în fundul Pontului Euxin.

Geografii? N'au decât să-și încrucșeze mâinile.

Ei nu găsesc un petec de pământ ferit de crize. N'au soluție de recomandat, ergo, le recomandăm noi să se realizeze propunerii istoricilor, nu de altceva, dar din sol daritate căci vine vorba că:

„Unde's doi puterea crește.

Și . . . „criza” nu sporește.”

Astronômul? Ecce homo. Este omul viitorului. O soluție radicală numai el ne-o poate recomanda: să ne mutăm în altă planetă. Jules Vernes va tresări în mormânt văzându-și visurile împlinite. Picard s'a și urcat la 16.000 m. Aeroplanul cu lansator de gaze pentru călătorii interplanetare și lunul care . . . împușcă în lună, dau de gândit și de lucru a altor tehnicieni, inventatori, în spe“ azi . . . șomeuri.

Și acum resemnare. Au cuvântul clericii.

„Mai degrabă va trece cămila prin urechea acului decât bogatul în împărăția cerurilor” (aviz posesorului celor 25 milioane lei cu bocluc la o vamă terestră, nu la cea arăului).

Vorbele lui Christ, din parabola sa, formează premisa ce servește drept punct de plecare în expunerea soluțiilor de către clericii.

Să trăim toți în pustnicie, că va să vie vremea când vom pluti într'o adevărată fericire, nu însă aci pe pământ ci dincolo în paradis. Tare ne temem însă că o suprapopulare a paradisului, ar lua cu sine și criza dincolo. N'are a face.

Vom fi fericiți aci pe pământ. Cu timpul iarăși se vor interverti situațiile și tot . . . povestea veche.

Și acum un umil cetățean al României mari vine să-și dea și el sfatul. Dă numai un sfat și nu expune soluții, deoarece fițuicile cari le conțineau s'au pierdut, după un preacel voiaj prin petecilele-i buzunare. Să n'o luați în nume de rău și mulțumiți-vă numai cu mărlurrisitea că le-a avut și deci a fost la înălțimea tuturor conceșjenilor săi.

Cine a observat criza și reanșele ce le-a avut ea dela începutul dezvoltării ei embrionare și până când a ajuns coceamitea nămilă, de se vaită toți de irică ei, cam astfel și o descrie: rău, mai rău, puțin mai rău, și mai rău, foarte rău, excesiv de rău și aci se oprește zicând că suntem în stadiul actual al ei. Ce va urma? Doar rău la culme și apoi . . . prăbușirea crizei de cealaltă parte a prăpaștii și . . . bine. Vă place, nu?

Cred că știți povestea foarte asemănă-

toare despre foarte simpaticul Till Buhoglină. N'o știți? S'o povestim.

Era o zi caniculară, Till împreună cu alți tovarăși se chinuiau cu greul urcuș al unui drum din țara legendarului umorist Tovarășii lui Till nu mai puteau de ciudă văzându-l pe acesta vesel și mai ales atât de predispus (o ob servaseră ei timp mai îndelungat) pentru urcușuri grele.

La întrebarea unuia dintre ei, Till îi răspunde că el are vederi ceva mai largi și deci știe că după un urcuș greu vine o vale ușor de coborît și invers. Deaceea veselie când urcă un deal și tristețe când colară valea. I-au rămas trăsniți tovarășii.

Iubiți cetitori, oare noi astăzi n'am putea să urmăm pilda spiritualului Till.

Să rîdem deci și să fim veseli dacă va veni timpul când din excesul de rău de azi se va naște:

Binele (Vă previn: mamoșii vor avea însă mult delucru), la început mic, mai apoi din ce în ce mai mare și mai mare.

RETECAN

CINEMA

Sonor Palast

Storojineț

Își deschide porțile Sâmbătă 31. Oct.

În sala Otel Central cu grandiosul

succes mondial a operetei

Cântecul

s'a sfârșit

(Das Lied ist aus)

În rolurile principale:

Willy Forst, Liane Haid, Verebes etc.

B U K O W I N A E R

Provinzbote

Abonnementspreis mit Postzustellung:

monatlich: 15 Lei

für drei Monate: 38 "

ein Jahr: 150 "

Inseratenaufnahme bei der Administr.

HERAUSGEBER: ALFRED SPERBER

Adresse der Redaktion und Admin.

B. ZIMMET & FII

Storojinet

str. Cernăușilor

UNABHÄNGIGE WOCHENSCHRIFT

Unsere Meinung

„Die Gefahr unserer Zukunft“

In einem rumänischen Aufsatz unserer ersten Nummer befaßt sich Herr Dr. LUNGULEAC unter dem obigen Titel mit dem Problem der gegenwärtigen jungen Generation. Die Gefahr unserer Zukunft erblickt der Autor in der Hinneigung unserer durch den Krieg und die mangelnde Stabilität der Nachkriegsjahre verwahrlosten Jugend zum Extremismus, in dessen gefährliche Bahnen sich manchmal auch die Alten hinüberlocken lassen, die nach der Ansicht Dr. Lunguleacs „gemäßigt in Anschauung und Urteil, zu Ordnung und Respekt neigen, während die Jungen nur Unruhen, Unordnung und leichten Geldverdienst ohne jede Arbeit, selbst um den Preis der bestehenden Gesellschaftsordnung“ im Auge haben.

Herr Dr. Lunguleac hat sich seine Aufgabe ziemlich leicht gemacht. Es ist sicherlich sehr einfach, über die junge Generation von heute, deren zerstörte Gegenwart und ungewisse Zukunft eines der tragischsten Zeitprobleme vorstellt, im Handumdrehen den Stab zu brechen. Es ist auch nicht schwer, die ältere Generation als

die Herde reinster Unschuldslämmer hinzustellen. Aber so einfach liegen die Dinge denn doch nicht. Wenn die Jugend von heute schlecht ist, so ist sie es nicht durch eigene Schuld. Sie ist es geworden, und zwar, wie Dr. Lunguleac ganz richtig bemerkt hat, zunächst durch die Schule des Kriegs, aus der sie kam, und dann durch die Erziehung der Nachkriegsjahre. Hier wollen wir einen Augenblick verweilen und zwei ganz unverfängliche Fragen stellen:

Wenn schon vom Krieg die Rede ist: Wer hat den Wahnsinn, das Verbrechen dieses Weltkriegs und die Blutschuld seiner zehn Millionen Opfer auf sein Gewissen geladen — die alte oder die junge Generation, die durch diesen Krieg zerstört worden ist?

Und wer gibt in den unseligen dreizehn Jahren, die seit dem Kriegsende verfließen sind, unangesehen das erhebende Beispiel und die zündende Lehre von durchgängiger moralischer Verkommenheit, Verlotterung und Gewissenslumperei, Käuflichkeit, Korruption und Nepotismus in allen Verwaltungszweigen unseres un-

glücklichen Vaterlandes? Wer sind die gewerbsmäßigen Erzeuger jenes Nationalismus, der jeden Morgen sämtliche anderen Nationen zum Gabelfrühstück verzehrt, während dieselben patentierten Nationalisten sich untereinander die Köpfe einschlagen? Man nehme sich einmal die Mühe, die 5 in Czernowitz erscheinenden rumänischen oder die beiden jüdischen Blätter der Herren Dr. Ebner und Dr. Kassner aufmerksam zu lesen und beachte sorgfältig, welche Sprache Leute derselben Nation gegeneinander führen! Oder wer predigt jenen Antisemitismus, dessen Hauptaufgabe darin besteht, daß er die Jugend aufhetzt, arme jüdische Kinderlehrer oder Hausierer aus fahrenden Zügen hinauszuwerfen, weil sie Bärte tragen, während dieselben Antisemiten jederzeit bereit sind, sich selbst, ihr Volk und ihr Vaterland für lumpige paar tausend Lei an jeden beliebigen reichen Juden zu verkaufen? Wer ist für alle diese erbaulichen Dinge verantwortlich, die unser von Gott gesegnetes und von allen Naturschätzen herrlich prangendes Vaterland an den

Bettelstab gebracht und seine edle Nation bei allen zivilisierten Völkern in Verruf gebracht haben? Wer ist dafür verantwortlich: die JUNGEN oder die ALTEN?

Herr Dr. Lunguleac: alle Hochachtung vor Ihrer bei uns geradezu sprichwörtlich gewordenen Gescheitheit — dieses Problem, das eines der wichtigsten unserer Zeit ist, haben Sie doch ein bißchen zu kurz gepackt! Denn über der Gefahr der Zukunft darf die viel drängendere Gefahr der Gegenwart keinesfalls übersehen werden.

ALFRED SPERBER.

EDISON...

Edison ist gestorben.

Wieviele Menschen, die heute beim freundlichen, hellen elektrischen Licht ihre Abende im gemütlichen Heim verbringen, die ins Kino gehen, die Radiokörer umschnallen, die elektrische Strassenbahn benützen, oder sich vom Grammophon ihre Lieblingsplatte vorspielen lassen, wieviele Menschen denken bei solchen Gelegenheiten daran, daß alle diese schönen, bequemen, praktischen und heutzutage geradezu unentbehrlichen Dinge nicht wären, wenn Thomas A'va Edison nicht gelebt hätte?

Wieviele Menschen daran denken? Aber es gibt außer der Allgemeinheit, die ahnungslos Nutznießerin dieses größten modernen Wohltäters der Menschheit ist, auch Institutionen, welche greifbaren materiellen Nutzen von seinen Erfindungen ziehen. Beispielsweise: die Stadtverwaltungen, die in eigener Regie Elektrizitätswerke betreiben.

Dieselben Stadtverwaltungen sind es aber auch, denen die Aufgabe zufällt, die Straßennamen zu bestimmen. Man ist mit der Benennung von Straßen zu Ehren lebender und toter Persönlichkeiten des In- und Auslandes überall ziemlich freigebig. Wir haben beispielsweise in Czernowitz eine „strada Poincaré“, eine „strada General Berthelot“ und sogar eine „strada Wilson“. Aber eine strada Edison haben wir dort nicht. Nicht einmal die Straße, in der das Elektrizitätswerk gelegen ist, heisst so. Dasselbe gilt von Storozynez, und das Gleiche von den übrigen Städten Rumäniens.

Was braucht es da noch der Worte? Ist es nicht kennzeichnend für uns und unsere Zeit, daß uns lange ausgerangierte ausländische Staatsmänner und Heerführer wichtiger und unseres Dankes tausendmal eher versichert sind als der Mann, der

unseren Nächten das moderne Licht, unserer Entspannung und Zerstreuung nach des Tages Arbeit das Grammophon, das Kino und das Radio und unserer Müdigkeit das bequeme und billige Transportmittel der elektrischen Strassenbahn geschenkt hat?

A. S.

Kleine Ecke

DIAGNOSE.

Ein Ehemann, der krank in einem Sanatorium lag, empfing dort den Besuch einer Freundin seiner Frau. Diese berichtete der Gattin über ihren Besuch. „Ich fürchte“, sagte sie, „daß dein Mann viel länger im Sanatorium bleiben wird, als du glaubst!“ „Warum“, forschte die ängstliche Gattin, „hast du den Arzt gesehen?“ „Nein“, antwortete die Freundin, „aber die Krankenschwester“.

X

Ein Oberstleutnant stellte bei seiner Übersiedlung in die neue Garnison fest, daß die Archive mit alten Schriftstücken und zwecklosen Urkunden vollgepfropft waren. Als Mann schnellen Entschlusses bat er das Hauptquartier telegrafisch um Erlaubnis, alle diese unbrauchbaren Papiere verbrennen zu dürfen.

Die Antwort aus dem Hauptquartier lautete:

„Einverstanden. Können alles verbrennen. Doch vorher Abschrift nehmen.“

DAS DARLEHEN.

In Wien. Steiner und Weiß sitzen im Kaffeehaus. Es ist drei Uhr nachmittags. „Steiner“, sagt Weiß, „borgen Sie mir zehn Schilling! Um sechs Uhr geb' ich Sie Ihnen zurück!“

Steiner zieht seine Uhr aus der Tasche, blickt auf die Zeiger und antwortet: „Es ist sechs Uhr!“

Unser Feuilleton

Die Geschichte des Storozynez Markbrunnens

Die wenigsten Storozynez kennen die Geschichte des Markbrunnens, der sich gegenüber der katholischen Kirche befindet

Die ältesten Bürger dieser Stadt werden sich noch vielleicht daran erinnern, daß sich an der Stelle des Ringplatzes oder des heutigen Parkes „Iancu Flondor“ einmal eine Graswiese befand. In den Sechzigjahren des vorigen Jahrhunderts wurde nun immer wieder versucht, in der Mitte, und an den Rändern dieser Wiese einen Brunnen zu bohren, aber das Bemühen war immer vergeblich, denn man stieß nie auf eine Wasserrader, so daß die Versuche mit der Zeit eingestell wurden.

Damals befand sich in Budenz einer Familie Ulsamer gehörige Bierbrauerei, die infolge schlechten Geschäftsganges ihren Betrieb vollständig einstellen mußte. Die

Bauern nun aus der Umgebung stahlen aus der unbewachten Fabrik alles, was nicht niet- und nagelfest war. Als man nach einiger Zeit darauf kam, wurde eine ganze Reihe von Bauern verhaftet und dem Gericht zugeführt. Darunter befand sich auch ein Bauer namens Burla, der trotz seiner völligen Unschuld ebenfalls des Diebstahls verdächtigt worden war. In seiner Herzensnot gelobte er nun, wenn sich seine Unschuld herausstellen und er freikommen würde, ein gutes Werk (o pomână) für die Stadt Storozynez. Als nun wirklich seine Unschuld an den Tag kam, ging er stracks zum alten Herrn von FLONDOR und bat um die Erlaubnis, auf der Wiese, die sich gegenüber der Kirche befand, einen Brunnen anlegen zu dürfen. Die Wiese, wie ein grosser Teil der Ortschaft war damals nämlich noch Flondorscher Besitz. Vergeblich wies nun der alte Flondor den Bauer auf das Unnütze seines Vorhabens und auf die vielen misslungenen Versuche hin, er liess sich davon nicht abbringen und so wurde ihm die erbetene Erlaubnis erteilt. Darauf suchte er den alten CHOTZEK, einen bekannten Brunnen-

gräber der damaligen Zeit, auf und gab ihm den Auftrag, einen Brunnen auf der Stadtwiese anzulegen. Zur näheren Bezeichnung der Stelle sagte er ihm Folgendes: „Geh' bei Sonnenaufgang auf die Wiese hinaus und blicke um dich: dort, wo der Morgentau am längsten auf den Grashalmen bleibt, dort setze den Spaten an!“ Der alte Chotzek tat, wie ihm geheißen, und dort, wo die Tropfen des Taus den Strahlen der Morgensonne am längsten widerstanden fand er gar bald eine klare, frische und reichlich fließende Quelle.

Als Jahrzehnte später der um die Stadt sehr verdiente Bürgermeister Dr. KATZ die Wasserleitung anlegen liess, wollte er auch den Markbrunnen zuschütten lassen. Aber die Enkel des alten Burla, eingedenk der Ueberlieferung ihres Ahnen, sprachen im Rathaus vor und baten um die Erhaltung des Brunnens. Das Brunnenhäuschen wurde zwar abgetragen, aber der Schacht mit dicken Brettern verschlagen, so daß die Quelle unversehrt blieb.

Nach Krieg und Russeninvasion, als die Wasserleitung oft wochenlang nicht funktionierte, wurde das Brunnenhäuschen wieder errichtet und die Quelle spendete wie einst den Bewohnern der nachbarlichen Gassen und den Besuchern der Wochenmärkte ihr köstliches Nass.

K. F.

Storozynetzer Weltchronik

Bekanntlich wurde die Bank Marmorosch kürzlich einer mehrere Tage in Anspruch nehmenden durchgreifenden Reorganisation unterzogen. Als Ergebnis derselben wird nun bekanntgegeben, daß lediglich im Firmennamen der Bank eine geringfügige Änderung vorgenommen werden mußte. Die erwähnte Bank heißt infolgedessen nicht mehr „Marmorosch Blank“, sondern „Marmorosch ist blank“.

Die wahre Ursache für die auffällige Tatsache, daß so viele angesehene Kreditinstitute in der letzten Zeit ihre Pforten zu schließen sich genötigt finden, ist im merkwürdigen Umstand zu suchen, daß Banken und Einleger an verschiedenen Arten von Magenindisposition leiden. Während nämlich die Banken sich über Stockungen beklagen (u. zw. ihrer Zahlungen), bekommen die Einleger das Laufen (zu den Kassenschaltern).

Wie hier gerüchtweise verlautet, soll der Zusammenbruch der Bank Marmorosch aus dem Grunde erfolgt sein, weil bei der erst kürzlich erfolgten Eröffnung der Storozynetzer Filiale als Ers-

ter der bekannte Storozynetzer Spiritist „Soibale mit dem Richel“ dem Filialleiter der Bank seine Aufwartung machte.

Die Verhandlungen zwecks Beilegung des Konflikts in der jüdischen Gemeinde, über die wir bereits berichteten haben, bisher leider noch immer nicht zu einem greifbaren Ergebnis geführt. Bloß in einem einzigen Punkte der Mandatverteilung sind beide gegnerischen Parteien zu gegenseitigen Konzessionen bereit: jede Partei will nämlich gerne auf das wichtige Mandat des Schalatschammes zu Gunsten der Gegenpartei verzichten.

Der Standplatz der Storozynetzer Kleinautos wurde vor einigen Tagen in die Nähe des Postgebäudes verlegt. Die Verlegung erfolgte, wie wir erfahren, aus dem Grunde, weil von den kompetenten Stellen die Hoffnung gehegt wird, daß die Autobesitzer an verzehrender Sehnsucht nach dem geliebten Anblick der Präfektur und Polizei zugrundegehen werden, so daß man sie endlich auf diese Weise loswird.

JERICHEM BLITZKOPF

Kleine Nachrichten aus dem Bezirk

(Diebstähle) In der Nacht vom 29. auf 30. d. M. drangen unbekannt Täter in den Laden des Kaufmanns Salomon N. Harnik in Adăncata ein, indem sie in eine der Wände ein Loch bohrten und entwendeten mehrere Felle von Chevreaux Box — und Lackleder sowie andere Waren. Die Erhebungen wurden eingeleitet. — In Jordanești wurde dem dortigen Insassen Samuel Groper in der Nacht vom 26. auf den 27. d. M. aus dem Stalle eine ca. 7 Jahre alte geschlechte Kuh entwendet. Die Gendarmerie pflegt Recherchen. — Der bei der Waschkoutzer Perceptia als Diener beschäftigte Dumitru Roșca

wurde der Storozynetzer Staatsanwaltschaft eingeliefert, weil er einem dortigen Fiskalagent angeblich 40 Flaschen Rum, 3 Flaschen Spiritus, ein Stück Leder sowie einen grösseren Geldbetrag entwendet haben soll. Da der genaue Schaden nicht namhaft gemacht worden war, wurde der Genannte vorläufig auf freiem Fuss belassen. (Brand) In der Nacht vom 24. auf den 25. d. M. brannte die dem Adăncataer Grundwirt Gheorghe Palenciu gehörige, auf den Betrag von 30.000 Lei versicherte Scheuer seines Gehöftes ab. Es wurde eine Untersuchung eingeleitet, da Verdacht auf Brandlegung besteht. (Schläge-

reien) Die Storozynetzer Insassen Tarase Cuzilavschi und Ludwig Lukacz erstatteten bei der Polizei die Anzeige, dass sie von Vasile Ioan Haraga und Constantin a lui Gheorghe Mitric überfallen und misshandelt worden seien. Der Fall wurde dem Bezirksgerichte abgetreten. — In Ropceze kam es am 25. d. M. bei einer Bauernhochzeit zwischen mehreren Besuchern zu einer Schlägerei, in deren Verlaufe einer der Beteiligten namens Mihai Levitch durch einen mit einem Pflugeisen geführten wuchtigen Hieb über den Kopf sowie zwei Messerstiche lebensgefährlich verletzt wurde. Man brachte ihn in bewusstlosem Zustande in das Storozynetzer Spital, wo mehrere Operationen an ihm vorgenommen werden mussten. Sein Zustand ist sehr ernst. (Zwischenfall bei einer Exekution.) Vor einigen Tagen wollte in Adăncata der Steueragent Ioan Dumic beim Kaufmann M. Kraft eine Pfändung vornehmen, welche Kraft jedoch gewaltsam zu vereiteln versuchte. Dumic sah sich genötigt, die Assistenz des Adăncataer Gendarmeriepostenchefs in Anspruch zu nehmen, in dessen Beisein die Pfändung durchgeführt wurde. — (Versammlungen und Feiern) Am 25. d. M. fand in Storozynetzer der Kongress der Storozynetzer Bezirksorganisation der jüd. Reichspartei statt. Zu ihr waren von der Partelleitung erschienen: der gew. Senator Dr. Mayer Ebner, die Deputierten Dr. Diamant und Dr. Reifer sowie der Generalsekretär Dr. Schmelzer. Ausserdem nahmen an der Konferenz elf Bezirksdelegierte und 40 Storozynetzer Delegierte teil. Zur Besprechung gelangten in der Hauptsache Organisationsfragen sowie Programmpunkte der parlamentarischen Tätigkeit. Nach der am Vormittag abgehaltenen eigentlichen Konferenz wurde für den Vorabend eine Volksversammlung einberufen, zu der sich ausser den Teilnehmern der Konferenz gegen 400 Besucher einfanden. Auch hier gelangten Organisationsfragen und Kampfmethoden zur Erörterung; besondere Aufmerksamkeit wurde auch der Frage der Stellungnahme gegen den Cuzismus sowie der tatkräftigen Unterstützung der Parteipresse gewidmet. — Am 25. Oktober wurde in Adăncata im Saale des polnischen Hauses eine sozialdemokratische Versammlung abgehalten, an der u. a. die Delegierten Roznowan (Czernowitz), Mehlhärber (Dorna) und Gheorghe Oancic (Mikowa) teilnahmen. In der Rede beleh-

le Onic, der Mitglied des Storozynezter Landwirtschaftsrates ist, die ökonomische und politische Situation und versprach, bei der Regierung wegen eines Ausgleichs der Landwirtschaftsschulden sowie wegen der Anpassung der Steuern an die Preise der landwirtschaftlichen Produkte zu intervenieren. Ebenso versprach der gew. Deputierte Roznovan eine Intervention wegen Unterstützung der Arbeitslosen.

In Wyznitz fand am 25. d. M. im Beisein von Vertretern der Lokalbehörden sowie des Czernowitzer polnischen Konsuls und zahlreicher Gäste aus dem benachbarten Galizien die Einweihung des vom Wyznitzer polnischen Leseverein gestifteten polnischen Hauses statt. Die Feier, der ein Gottesdienst in der röm. kath. Kirche vorangegangen war, nahm einen besonders würdigen Verlauf.

MARKUS LINKER

Friseur in Storojineț
str. Cernăuților

rasiert, schert und frisiert. Spezielle Damenschersarten, Wasserwellen und Scherwellen so wie Maniküre und Pediküre, werden hier ausgeführt
Sehr billige Preise.

Spirituosen

== Grosshandlung ==

Berl Weiner
Storojineț

Spezialabteilung:
Likörfabrik, Erzeugung
feinster

Liköre, Rume, Cognak
■ ■ ■ etc. ■ ■ ■

Reichassortiertes

== Weinlager ==

Spezialitäten Odobescher Provenienz für Detail und Engros Verschleiß.

Modern eingerichtetes Hotel, anschliessend Restaurant

Billige Preise

Das Lied ist aus

Zur Eröffnungsvorstellung des Tonfilmtheaters „SONOR PALAST“

Die Bekanntgabe des prachtvollen Eröffnungsprogramms, mit welchem das neue Tonfilmtheater „SONOR PALAST“ zum ersten Mal seine Gäste in seine vollkommen neu ausgestatteten Räumen empfängt, hat in allen Kreisen des kinoliebenden Publikums stürmische Zustimmung und lebhafteste Freude ausgelöst. „Das Lied ist aus“ ist ein Tonfilm, der in der Welt Sensation gemacht hat, und dem alle Länder eine begeisterte Aufnahme gewährt haben. Man weiß nicht, was man zuerst für die großartigen Qualitäten dieses Erzeugnisses der deutschen Superproduktion ins Treffen führen soll: Seine wunderbare Musik von Robert Stolz und seine köstliche Handlung, die spannend, ergreifend und hinreissend zugleich ist; oder die ganz hervorragende Qualität seiner Darsteller, von denen es genügt, allein die Namen Lyane Haid und Willi Forst zu nennen, — Namen, die in der Welt des Films bekanntlich Sterne allererster Größe bedeuten. Kein Wunder, daß dieser Film in allen europä-

ischen und überseeischen Hauptstädten Wochen und Monate lang gerollt ist. In Czernowitz selbst ist trotz der furchtbaren Krise die seit Jahren unerhörte und unerreichte Rekorddauer von 3 Wochen erreicht worden.

Viele Storozynezter Filmlihaber, die den Film „Das Lied ist aus“ in Czernowitz gesehen haben (und unter ihnen haben die Meisten ihn zweimal gesehen) werden daher sicherlich mit Freude die Gelegenheit wahrnehmen, ihren unvergeßlichen Genuß gelegentlich der Eröffnungsvorstellung des Tonfilmtheater „Sonor Palast“ neuerlich zu wiederholen.

Kurz und gut: Es gibt gar nicht Worte genug, um die außerordentlichen Vorzüge dieses in jeder Beziehung unerreichten Superfilms und seine künstlerischen und filmtechnischen Qualitäten zu würdigen.

Kein Mensch, der „Das Lied ist aus“ sieht und hört, wird sich bis zum Ende der Vorstellung seinem magischen Banne entziehen können. Er bleibt für Alle, die ihn kennen zu lernen die Möglichkeit haben, ein unvergeßliches Erlebnis.

IM CAFE COMERCIAL

Cernăuți (Reg. Ferdinand 13) I. St.

(Inhaber IACOB THAU)

werden die besten Getränke in den besten Qualitäten verabreicht. Sämtliche in u. ausländische Zeitungen liegen auf. Billard, Schachbretter u. Dominos stehen den P. T. Gästen zur Verfügung.

Die ganze Nacht geöffnet

Ausserdem kalte u. warme Speisen zu jeder Tages — und Nachtzeit.

Colonial- und Galanteriehandlung

Hermann Fröhlich

Storojineț (Bucovina)
woselbst sämtliche Spezerei u. Galanterieartikel in bester Auswahl zu haben sind.

Engros — Endetail

Prompte Bedienung,

== reelle Preise. ==